

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Eylül 2010

Sayı: 147

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Anayasa halkoylaması ve onun etrafında koparılan yaygara emekçiler için bir tuzak

Yoksulluğun, açlığın göstergesi olarak, “imaj” bozan iftar çadılarının yerini alan “büyük iftar yemekleri” iktidarın yemeğe karşılık oy toplama rezaletine döndü.

Anayasa değişikliği halk oylaması için şehir şehir dolaşıp, sanki seçim varmış gibi mitingler düzenleyen, bol keseden konuşup, birbirlerini karalamaya çalışan politikacılar, emekçilerin sorunlarına değinmiyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Hükümet, öyle bir hava yaratmaya çalışıyor ki, anayasa değişikliği kabul edilirse, en önemli sorunlar çözülecek. Muhalefet ise aksine, çok önemli sorunlar çıkacak demeye getiriyor.

Her iki taraf da yalan söylüyor. Bir çok anayasa ve anayasa değişikliği yapıldı, emekçilerin, yoksulların, geçim derdinde, insanca çalışma olan milyonların hiçbir temel sorunu çözülmedi. Çünkü tüm yasalar, iktadamların çıkarlarına göre yapılıyor.

900 bin kişinin, girdiği KPSS sınavında sahtekarlık ortaya çıktı, 2 milyona yakın memuru ve ailelerini ilgilendiren sözleşme görüşmeleri yapıldı, hiçbir politikacı, zora düşmediği, ya da çıkarına kullanamayacağı sürece ağzına almadı.

Et, sebze, meyve fiyatları, yaz ayına rağmen emekçilerin, dar gelirlielerin satın alma gücünün çok üstünde, Hiçbir siyasetçi bu konuda laf etmiyor. Enflasyon artıyor, sözünü etmeye değmez!

Neredeyse her hafta başka bir konu gündeme getiriliyor, karşılıklı hakaretler ediliyor, medya da gündemde tutuyor. Ama sonuç yok...

En çok kullanılan Kürt düşmanlığı. Üstelik, daha kısa bir süre önce, Kürtlere karşı açık saldırılar olmuşken. Ayrılıkları derinleştiren, farklılıkları horgören, başka fikirleri aşağılayan bu siyasetçiler, toplumun en gericileridir. Ne onların taraf olduklarından ne de karşı olduklarından emekçilerin yararına bir şey çıkar. Bu politikacılardan ümitlenmek, emekçiler için daha büyük bir hayal kırıklığı ve boşa geçen zaman demektir.

Hükümet, sekiz yıllık iktidarında gösterdi, büyük sermayeye hizmet ediyor. Yapmak istediği değişiklikler, bu hizmeti daha iyi verebilmek için. Kitlelere, sadece kendisine oy vererek demokrasi getireceğini söylüyor. Böyle bir şeye kanmak, siyasetçilerin emekçileri zorladığı sözde seçeneklerden birine taraf olmak, bu düzenin tuzağına düşmek demektir. Çünkü demokrasi isteğiyle verilen her evet oyunu, kendine destek sayıp yine büyük sermayeye hizmet için kullanacak.

CHP ise, AKP'ye karşı her hayır oyunu, kendine destek sayıp seçimi öne alıp iktidara gelmek için kullanmak isteyecek.

Milyonlarca emekçinin, işsiz, sorunları, hiçbir yasa değişikliğiyle çözülmez. Hiçbir seçim ya da halk oylaması, işçi sınıfının temel sorunlarını çözmedi.

Halkoyması vesilesiyle emekçilerin iki kutba ayrılması, bu düzenin işine geliyor ama emekçilere zarar veriyor. Böylece, aynı işyerinde aynı sorunları yaşayan emekçilere, sorunlarını çözmek için mücadele etme zemini kalmıyor. İşte bu en çok sermayeyi ve emrindekileri sevindirir.

İşte bizlerin görevi, düzenin siyasetçilerin emekçileri çektiği bu tuzağa çekilmesini önlemek için çalışmaktır, akıntısına kapılıp taraf olmak değil.

Emekçileri gerçekten savunan bir siyaset, işsizliği ve geçim derdini, çalışma koşullarındaki zorlukları temel almalı. Patronların hesap defterlerinin açılmasını, kasalarındaki milyarların işsizliğe, toplumsal ihtiyaçlara harcanmasını savunmalı, herkese insanca bir yaşam ve çalışma sağlayacak bir düzeni amaçlamalı.

Ama bunlar, düzenin siyasetçilerinin ve onların dayattığı seçeneklerin, sahte vaatlerinin peşinde koşanların gündeminde değil.(01.09.10)

Emekçinin Gündemi

İş kazalarında yılın ilk ayında 810 işçi öldü...

Bunu açıklayan raporla ilgili olarak bakan, “provokasyona gelmeyin sektörü öldürmeyin” demekten başka bir söz bulamadı!

Bakan bey, aslında bunlar kaza değil, cinayettir.

Zonguldak Karadon’daki madende, 17 Mayıs’ta, 30 madencinin öldüğü patlamanın raporu ile ilgili çıkan haberler dolayısıyla iş kazaları yine gündeme geldi. Bu rapor, iş kazası değil, gereken önlemler alınmadığı için bir katliam olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Raporda, 30 işçinin ölümünden doğrudan taşeron firma ve Türkiye Taş Kömürü Kurumu (TTK) sorumlu olduğu ve TTK’nın yapması gereken birçok işi, taşeron firmanın üstlendiğine dikkat çekiliyor. Kazada ölen işçilerin çoğunda gaz maskesi bulunmadığına işaret ediliyor ve önemli işlerin ve denetimin, maden ocağı idaresinin sorumluluğunda olmasına rağmen tüm işlerin taşeronla yaptırıldığı belirtiliyor.

Bunlar, bu iş cinayetinin ardından basında yer alan ve ört bas edilemeyen gerçekler. İş kazalarının çoğunda genellikle “Allah yazısı”, “şansızlık oldu”, “kader”, “yazılan bozulmaz” gibi gerekçeler ve hatta işçiler suçlanarak, cinayetlerden sorumlu patronlar aklanıyor.

Ancak bu defa suçlunun işverenler ve yöneticilerin olduğu istismar edilemediği için savcılık, rapor doğrultusunda hareket ederek 10’u TTK’dan 4’ü taşeron firma Yapıtek’ten olmak üzere 14 kişi hakkında

gözaltı kararı çıkardı. 1 Kişi bulunmazken, 13 kişi gözaltına alındı. Büyük bir olasılıkla patron ve hükümet çevreleri hemen devreye girip tepki gösterdiler.

Böylece mahkemeye çıkarılan zanlılardan 6’sı jet hızıyla tahliye edildi. Hep mahkemelerden şikayet eden hükümet çevreleri, bu sefer ağızlarını açmadılar.

Evet, iş kazaları son yıllarda giderek artıyor ve daha da ölümcül oluyor. Ama tüm bunlar bir rastlantı değil. Çünkü krizin yol açtığı işsizlik ortamını fırsat bilen patron çevreleri, taşeronlaştırma, esnek çalışma, kadrosuz ve güvencesiz çalışma şartlarını dayatıp iş kazalarına ve çalışma şartlarının yol açtığı hastalıklara adeta ortam hazırlıyorlar.

İşte 6 ay içerisinde 800’den fazla işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesi (üstelik bunlar resmi verilerle sınırlı) ve binlercesinin yaralanması, sakatlanması ve iş hastalıklarına yakalanmasının nedeni ortada.

Resmi raporlara göre sadece bir haftada, çeşitli illerdeki farklı işyerlerindeki kazalarda 10 işçi öldü, 17 işçi yaralandı! Bütün kazaları yazmaya maalesef sayfalar yetmiyor.

Emekçilerin neredeyse yarısının; 12 milyonun sigortasız ve kayıt dışı çalıştığı bir ortamda başka bir şey beklemek mümkün mü? Emekçilerin tek başına ve özellikle de küçük işyerlerinde dayatılan kötü

çalışma şartlarına karşı çıkıp güvenceli ve sağlıklı çalışma şartlarını dayatmaları çok zor. Ama yine de direnmekten ve mücadele etmekten başka bir çare yok. Çünkü patronlar için her zaman emekçiler suçlu.

Örneğin MESS (Türkiye Metal Sanayisi Sendikası) tarafından yaptırılan iş kazaları ve meslek hastalıkları istatistiklerine göre kazaların yüzde 80’i “çalışanların güvensiz hareketlerinden” kaynaklanıyormuş! Yüzsüzlüğün bu kadarına da pes doğrusu.

Hükümetten de medet beklemek boşuna. Bakanlığın Temmuz ayında hazırladığı İş Sağlığı ve Güvenlik Kanun Tasarısı Taslağında, işçinin kendini güvende görmediği koşullarda çalışmama hakkının olacağından söz ediyor. Ancak son durumda “söz işverene aittir ve katidir” ifadesi yer alıyor.

İşyerlerinde sendikaların neredeyse yasak olduğu, sendikalaşma faaliyetine başlandığında patronlar hemen söz konusu işçileri kapı dışarı ettiklerinin, sendika yöneticilerinin ise esas görevlerinin kendi ayrıcalıklı konumları peşinde olduğu bir ortamda bir emekçi tek başına “iş şartları tehlikelidir, ben çalışmama hakkımı kullanırım” dediği anda kendini kapıda bulacağı kesindir.

İşte bu nedenlerle ne MESS’e ne bakanlığa değil, emekçiler olarak kendi örgütlü gücümüze güvenmeliyiz. (30.9.2010)

Anayasa değişikliği ve aldatmacası

Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) hükümetinin, sözde amacı, özgürlüklerin genişletilmesi ve demokrasinin sağlam zeminde durması, bir daha darbe ile kesintiye uğramamasıdır. Oysa AKP'nin kendisi, askeri darbenin meyvesidir. Sekiz yıllık iktidarı boyunca, emekçilere, yoksullara, ağır bedeller ödetmiştir.

Çıkardıkları iş kanunları ile esnek çalışma, taşeronlaşma, özelleştirme, sosyal hakların ortadan kaldırılması ve sendikasılaştırma yaygınlaşmış, ücretler düşmüş, sendikalar toplu sözleşme yapma yetkilerini birer birer kaybetmiştir.

AKP hükümeti, büyük sermayenin taleplerini yerine getirdi ve getirmeye devam ediyor.

Anayasa değişikliği paketinde, doğrudan sendikaları ilgilendiren, üç değişiklik var:

51'inci maddenin son fıkrası yürürlükten kaldırılıyor. Böylece bir çalışanın aynı zamanda, aynı işkolunda birden fazla sendikaya üye olabilmesinin yolu açılıyor. Bu göstermelik bir değişiklik. Her şeyden önce, AKP hükümeti döneminde, sendikalı olmak isteyen işçilerin çoğunluğu işten atıldı. Üstelik, anayasada sendikaya üye olmak bir hak olarak tanımlanıp, garanti altına alınmış olmasına, sendikalı olduğu için işçi işten atılamaz denmesine rağmen.

DİSK'in birkaç yıl önce açıkladığı rakamlara göre, DİSK'e üye olmak isteyen her 4 işçiden üçü işten atılmış. Yasalara, patronların çıkarlarına göre her gün ayar çekiliyor ve hükümetin gıkı çıkmıyor, hiçbir patrona yaptırım, ceza uygulanmıyor.

Üstelik, bir işyerinde, sözleşme yapma yetkisi alma şartları değişmediğinde, yani hala patronlara ve hükümetin keyfine kalmaya devam ediyorken, birden çok sendikaya üye olmak neye yarar.

53'üncü maddedeki değişiklikle kamu çalışanlarına, sözleşme yapma hakkı veriliyor. Ancak grev hakkı yok. Uyuşmazlık halinde Kamu Görevlileri Kurulu'na başvurulacak ve bu kurulun kararları sözleşme hükmünde olacak. Üstelik, sözleşmede kazanılan haklar, bugünkünün aksine, emeklilere yansımayacak. Bu madde tam bir

tamamen anayasadan çıkarılması ile dayanışma grevi, hak grevi, siyasi amaçlı grevin önü açıldığı iddia ediliyor. Oysa bu bir aldatmacadır.

Çünkü esas olarak grevin tanımı değiştirilmiyor, böylece iktidar ve patronlar, istediklerinde yine işçileri suçlayabilecek. Üstelik, grev yapma hakkı sadece sendika aracılığıyla kullanılabilir. Yani çoğu işyerinde olduğu gibi sendikalı olmayan ya da sendikalarına güvenmeyen işçiler, kendi örgütlenmeleri ile greve yine gidemeyecek, patronu zorlamak için başka mücadele yollarına başvuramayacak.

Bu maddedeki değişiklik, esas olarak, bir ölçüde sendika bürokratlarını korumaya yöneliktir. Bunu çok iyi bilen, "evet" afişleri bastıran Hak-İş yöneticileri gibi, sendika bürokratları, emekçilere gerçekleri anlatmıyor, iktidarın dümen suyuna gidiyor.

12 Eylül askeri darbesi işçi sınıfına büyük bir darbe vurdu. İşçilerin hak arama mücadelelerini engellemek için gerekli bütün yasalar çıkarıldı. ANAP ve AKP iktidarları, bu yolda epeyi çaba sarfetti. Patronların istediği tüm anti demokratik düzenlemeler yapıldı.

Tüm bu düzenlemeler olumlu kabul edilse bile sendikası, sigortası, hiçbir güvencesi olmayan milyonlarca emekçi için tek bir iyileştirme yapılmıyor. Patronlar ve onların emrindeki hükümetler, kârı ve iktidarlarını sağlamlaştırmak için ellerinden gelenleri yapıyorlar. Emekçilerin bunlara karşı mücadel etmekten başka yolları yoktur. (01.09.2010)

aldatmaca. Oluşturulan kurul, 12 Eylül'ün Yüksek Hakem Kurul (YHK) gibi. Zaten grev olmadan, yani hükümeti zorlayacak bir güç olmadan toplu sözleşme hakkı neye yarar.

Aslında, Türkiye'nin imzaladığı uluslararası anlaşmalar, memurlara grev hakkını tanıyor, kamu sendikaları buna dayanarak, grev yapıyor ama hükümet, yasaları takmıyor, bildiğini okuyor.

Anayasanın 54'üncü maddesinde yapılan değişiklik ise, grev esnasında, greve katılan işçilerin kasıtlı veya kusurlu hareketleri sonucu, grev uygulanan işyerinde sebep oldukları maddi zarardan sendika sorumlu tutulamayacak. Yine, bazı cümlelerin yazılış biçimlerinin değiştirilmesi veya

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sözleşme var ama uygulama yok

İşyerimiz yeni yerine taşındı. Eskiden baraka olan işyerimizde yemekhane, soyunma odaları, tuvalet ve duş yerleri çok kötüydü. Yaşanılır, çalışılır gibi değildi. Yeni taşındığımız yerde ise, yemekhane, soyunma odaları, tuvalet, duş yerleri temiz ve düzenli oldu.

Aynı zamanda döküm sahasına yakın. Döküm ile ilgili sorunları dile getirdiğimizde yöneticiler, uğrar, hallederiz, derlerdi ama bir türlü çözülüyordu. Şimdi amirlerin gözü önünde sorun devam ediyor. Sürekli işçiler ve şoförlere uyarılarını yapıyorlar.

İşyerinin bina olarak düzenli olmasına rağmen çok basit bazı sorunların devam ettiği görünüyor. Toplu sözleşme yeterli kadar takip edilmediği için daha doğrusu, sendikanın işverene karşı tavizkar davranması sonucu, işçiler sendikaya karşı güvensizliği büyötmektedir.

Bir ara iş eldivenlerini haftada bir verilirken sonra 15 güne çıkarıldı. Daha sonra, bir aya çıkarıldı. Son iki ayda ise hiç verilmemeye başlandı.

İşçiler temsilciye sorduğunda, soru soran işçiye bir yerine iki eldiven veriliyor. İşçiler bunu görünce niye herkese verilmiyor diye sorguluyor. Üstelik, soruyu soran işçiye sus payı verildiği anlamı çıkıyor. Bir diğer anlamı da sorgulamazsan hakkını alamayacağını gösteriyorlar.

Doğrusu, işçiler örgütlü bilinçli olarak her hafta

eldivenlerin verilmesi için işvereni rahatsız etmeye çalışmalı.

Anayasa referandumu ile ilgili partilerin yaptıkları mitinglerden dolayı genelde hazır ekip 3-11 vardiya ve pazarcı ekip ve süpürgeci işçiler, gün geliyor 12-15 saat, mesai ücreti ödenmeden çalıştırılıyor. İşveren cephesi görevinin başında işini iyi takip ediyor. Sendika bürokratları ise yaz tatilinde.

İşyeri temsilcilik seçiminden sonra şube başkanımız daha gece vardiyasına gelmedi.

Belediye başkanı patronumuz, bundan önce Türkiye genelini gezip, bol keseden para dağıtarak hoş görünmek istiyordu. Çünkü siyasi parti kurmak istiyordu.

Kılıçdaroğlu CHP başına geçince tüm hayalleri suya düştü. Şimdilik gösterişli amacı kalmadı. 12 yıllık yöneticilik döneminde, sürekli işçileri dış göreve gönderirdi. Toplu sözleşmenin dış görev ile ilgili 39.'uncu maddesinde tam gün için 65 lira harçlık verilir diyor.

Sendikalaşmamızdan bugüne kadar dış göreve giden işçilere bu para düzenli ödendi. Bu yıl Hacı Bektaş anma etkinliklerine gönderilen işçilere 35 lira verilmiş. İşçiler nedenini sorunca sorguya alınmışlar. Sendika yöneticileri de işveren ne derse o olur diyor. Defalarca sendikaya çağrıda bulunduk. Yaptığın sözleşmeye sahip çık, şimdilik bu yeter diyoruz. Uzaktan gazel okumana gerek yok.

Sendika bürokratları bildiklerini okuyor. Referanduma hayır diyor ama öyle bir broşür hazırlamışlar ki işçiler hiç okumasın diye.

Öyle anlaşılıyor ki, sendikanın sözleşmesine sahip çıkması için daha çok çaba harcamamız gerekecek. Ancak yine işçilerin bilinç ve duyarlı mücadelesiyle sonuç elde edilir. (27.08.2010)

Gıda

Doktorumuz var; adı Fatih

Daha çok iş için daha çok baskı yapılıyor. 12 saat çalışıyoruz, sıcak ocakların karşısında. Havasız, ikinci bodrum, cam yok, havalandırma yok, baskı çok. Gece vardiyasındakiler, devamlı gece çalışıyorlar. Uykusuzluk, yorgunluk, baskı. Bu gece iki arkadaşımız yanık kazası geçirdiler.

Birinin ayağı yanık zeminde kayıyor. Kızgın yağ tavaşının içine kollarının üzerine düşüyor. Havuz gibi tava. Kolları omuzdan aşağı yanyıyor.

Diğerinin ayağının üzerine kaynar su dökölüyor. Ayakları yanyıyor. Bu kazaların nedeni devamlı gece çalışma, 12 saati bulan fazla çalışma da eklenirse kazalar kaçınılmaz. Az işçiye çok iş. Baskılar da eklenince kazalar artıyor.

Kazalar ve hastalara bakılması için doktorumuz varmış. Hayalet doktor. Gıda mühendisleri, işçileri dolaşarak her gün doktorumuz geliyor, isteyen doktora çıkabiliyor diyor.

Doktorumuzun adı Fatih. Ne doktor ne hekim. Düzmece yalan. Biz doktor gömüyoruz. Kadın mühendisler gülüyorlar. Denetime gelen olursa öyle dersiniz: Doktorumuz var, adı Fatih diyorlar. (Bir işçi)

İşyerinde her türlü ayrımcılığa karşıyız

Ramazana sıcak hava eklenince, bir çok işçi oruç tutmaktan vazgeçti. Zor çalışma koşulları inançlardan daha güçlü geldi.

Sözde idare, işçilere iyi görünmek için ramazanda 12 saat çalışma yapılmayacağını açıklamıştı. Fakat bir hafta geçmeden sukoyverdiler, ya 12 saat çalışma ya da pazar günü mesaiye geleceksiniz, dendi. Uzun çalışma istemeyen işçiler, pazar mesaisine razı oldular. Demek ki patron için para dinden daha önce geliyor. Ama işçiler tersine inansın istiyor.

İşçilerin en yoğun olduğu makine dairesinde çay içmek sorun. İşçiler, yağ tanklarının üzerinde çay içmek zorunda bile kalıyor. Tepkiler üzerine, bölüme bir çay makinası kondu ama o da yetersiz geldi. Çoğu işçi için durum değişmedi. Bu sorun, ramazanda daha kötü. Özellikle kadın işçiler için.

Yemekhanede kadın ve erkek işçiler, ayrı sıra oluyor, ayrı masalarda yiyor. Ramazanda oruç tutmayan kadınların sayısının artmasına rağmen, erkek işçilerin yanında çay içemiyorlar, iş arkadaşlarının önerilerini, idareden ve dedikoduculardan çekindikleri için reddediyor.

Fabrikada hem cinsiyetçi hemde dini ve milliyetçi ayırım yapılıyor. Patron ve idare, kendi kârı için iş gereği diyerek, kadın ve erkek işçileri, bir makinenin başında, yan yana çalıştırıyor. Ama sıra işçilerin dinlenmesi, sohbeti, dayanışması, yemeği, olunca, ahlak kuralları bahanesi gündeme getiriliyor. Aslında, bu çirkin bir bahane, asıl korkuları işçilerin dayanışma duygularının, güven duygularının gelişip birlik olmaları. Çünkü bizler birlik olursak onların çıkarları sekteye uğrayacak. (Bir işçi)

Kamu emekçileri, daha iyi bir yaşam için mücadele etmeli

Kamu emekçilerinin, önümüzdeki yıl için yaşam düzeylerini belirleyecek olan ücret artışı görüşmeleri, hükümetin, emekçilere yaklaşımını gösterdi.

Yine AKP'nin çıkardığı, memurlara ilişkin sendika yasasına göre, ocaktaki zam için Ağustos ayında, 15 gün içinde görüşmeler tamamlanıyor. Uzlaşma olmazsa önemli değil, bir üst kurula gidiyor ama o kurulun kararı da önemli değil, son sözü hükümet söylüyor.

Yani her şey bir tiyatro. Şimdi, hükümet sözleşme hakkı vereceğim diyor ama bir şey değişmeyecek. Yine uzlaşma olmazsa bir üst kurula gidecek. Kurul ne derse, itiraz hakkı yok, grev yapıp hükümeti zora sokmak da yok. “Görüşme” kelimesi, “sözleşme” oluyor ya, işte demokrasi!

Görüşmelere, esas olarak bu tartışma damga vurdu. İki milyona yakın memurun, eş ve çocuklarının geçim derdi, kimin umurunda. Ne siyasetlerin ne de utanmaz siyasetçilerin.

Yasada sınırlanan 15 günlük görüşme süresince, hükümet, sadece son görüşmede, o da gece yarısı teklifini açıkladı. Sabaha karşı da imza atıldı. Tüm gece yarısı anlaşmalarında olduğu gibi tam bir satış: Ocakta yüzde 4, Temmuz'da bir yüzde 4 zam daha. Artış o kadar komik ki, bakan, basına ikinci zamdan sonraki ve tam giydirilmiş ücreti açıklamak zorunda kaldı.

Maliye Bakanlığı'nın verilerine göre, görevde 1 milyon 769 bin memur var. 2 milyon 330 bin 909 memur kadrosu var ama 561 bin 179 kadro boş. Onların

yapması gereken işleri de çalışanlar yapıyor.

Bakanın, açıkladığı, eşi çalışmayan, 89,17 lira aile yardımı alan memur sayısı 700 bin. Çocuk yardımı da bir çocuk için 14,86 lira. Bir ayda yeter de artar bile!

En düşük dereceden maaş alanlar, toplam memurlar içinde yüzde 0,6'lık bölümü oluşturuyor. Ve bu dilimin artışı yüksek tutularak, sanki çok artış yapılmış gibi gösteriliyor. Çoğunluğu ise aile ve 2 çocuk yardımı dahil, bin 200 lira civarında maaş alıyor. Bu ay enflasyon yüzde 8 civarında çıktı ve artıyor, yani zam daha alınmadan eridi.

Müdürlerin maaşları ise ortalama 4 kat daha yüksek. Bu fark, tüm vaatlere rağmen azalsa da kapatılmıyor, çünkü hükümetler, amirler aracılığıyla memurları denetim altında tutuyor.

Bir de sendika bürokratlarının denetimi var. Bu yıl, en yüksek zam, hükümetin ödediği sendika aidatına yapıldı: Üç ayda bir 45 lira. Neden acaba?

Kamu emekçileri sendika yasası çıktığında, yasa gereği, en çok üyesi bulunan KESK başkanlığında görüşme yapıldı. Sonra, iktidar değişikliğine bağlı olarak, çoğunluk önce Kamu-Sen'e geçti. Şimdi, başlangıçta en küçük sendika olan Memur-Sen'e geçti. KESK ve Kamu-Sen'in imzalamadığı uzlaşmayı, iki senedir Memur-Sen'in imzalamış olması, onun nasıl bir sendika olduğunu anlatıyor.

Nitekim, Kamu-Sen ve Memur-Sen'in esas çabası anayasaya evet oyu toplamak. KESK ise tam aksi yönde çaba sarfediyor ve eriyor. Bu arada memurun geçim derdi, çalışma şartları fazla gündeme gelemiyor! (05.09.10)

Siyasetin Gündemi

Hanefi Avcı: Yeni bir sima değil

Hanefi Avcı, emekçilerin ekonomik sıkıntılara kilitlendiği bir dönemde, hükümetin araya sıkıştırmayı başardığı referandum gündemini, yazdığı kitap ile solladı.

Tartışmalara konu olan “Haliç’te Oturan Simonlar” isimli kitabını yazdığında, Eskişehir Emniyet Müdürüyü. Kitabın yayımlanmasının hemen ardından kendi isteğiyle merkeze alındı ama ardından hakkında soruşturma başlatıldı.

Adının ilk kez duyulduğu 1997’de, Emniyet İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı olarak Susurluk Araştırma Komisyonuna ifade verdi. O dönem Hanefi Avcı’yı önemli yapan; devletin, terörle mücadele altında faili meçhul cinayetler işlettiğini itiraf etmesiydi. Ayrıca bazı önemli devlet adamlarının ve emekli subayların mafyayla bağlantıları olduğunu ifadesine eklemişti. Hatta, Diyarbakır’da görev yaptığı dönemde, o dönem varlığı kabul edilmeyen JİTEM (Jandarma İstihbarat Ve Terörle Mücadele Timi) ile birlikte bu cinayetlere tanıklık ve eşlik ettiğini de söylemişti. Geçtiğimiz aylarda bu ifadelerin bir kısmı, Ergenekon Soruşturması kapsamında tekrar gündeme geldi.

Kitap, AKP’nin yakın olduğu Nur cemaatinin ya da bilinen ismiyle Fethullah Gülen cemaatinin, devlet ve özellikle de emniyet içindeki ayrıcalıklarını ve devletin karar mekanizmalarında nasıl etkili olduğunu anlatıyor. Bu nedenle de basının ve AKP karşıtı çevrelerin oldukça ilgisini çekiyor.

Kitapta, basının üzerinde durmadığı bölümler de var. Hanefi Avcı, kaçakçılıkla, yolsuzluklarla ama özellikle “Güneydoğu Sorunu” ile ilgili devletin politikalarından ve kendi düşüncelerinden bahsediyor.

Cemaat ile ilgili bölümlerde, cemaat üyelerinin emniyet içinde örgütlenerek, artık kararları aldığını, cemaate tehdit olarak gördüğü insanlarla ilgili, gerekirse illegal yollarla bilgi topladığını söylüyor ve bazı somut olayları yazıyor.

Hanefi Avcı’nın kaygısı, dediğine göre, yakında devletin yerini cemaatin alacak olması. Bu nedenle de, gerçekleri açıklayarak, devletini ne kadar çok sevdiğini ifade etmiş oluyor.

Onun iddialarına karşı iki görüş var. Biri kitabın çıktığı tarihle ilgili. Kitabını bilerek bu dönemde piyasaya sürdüğü, çünkü hükümetten yana tavır alan ve referandum için açık açık “evet” çağrısı yapan cemaatin yıpranması aynı zamanda da “evet”çilerin yıpranması anlamına gelecek, deniyor. Bu iddianın sahipleri, kitabın içeriğini ilişkin fazla bir şey söylemiyorlar.

Diğer iddia, Hanefi Avcı’nın sözü edilen cemaate yakınlığı ile ilgili. Çocuklarını Gülen cemaatinin bir örgütlenme biçimi olan “ışık evleri”ne göndermiş ve cemaate yakın isimleri göreve getirmiş. Yani Hanefi Avcı, onları iyi tanıyor, cemaati çok sevdiğini ve desteklediğini söylüyor. Karşı çıktığı, cemaatin devlet içinde kendi başına buyruk hareket etmesi.

Hanefi Avcı, cemaatleri şikayet etmek için bakanlarla ve

genel müdürlerle yazılı ve sözlü iletişime geçtiğini söylüyor. Hatta bu kitabı yazacağını cemaat yetkililerine de söylediğini, ancak onlardan da yanıt alamadığını, bu yüzden de böyle bir kitabı yazdığını söylüyor.

Kitap, AKP karşıtları tarafından memnuniyetle karşılandı. Cemaaten bir emniyet müdürünün, onların sürekli iddiası olan konularda iddialar ortaya atmış olması, benimsendi. Çünkü son yıllarda, AKP’nin kendine tehdit olarak gördüğü kimseleri Ergenekon, Balyoz gibi soruşturmalar adı altında gözaltına aldığı açık bir gerçek.

Ancak Hanefi Avcı, cemaate yakın biri ve üstelik tüm önemli görevlere AKP iktidarı döneminde atandı. Bu yüzden akla, cemaate ters düştüğü ve hem kendini temize çıkarmak hem de harcanabileceğinden çekindiği için bu kitabı yazmış olabileceği şüphesi geliyor.

İşin arka planının ne olduğunu kavrayabilmek zor. Ama bir emniyet müdürü, cemaat çevreleri ile ters düştüğü için de olsa, cemaat üyelerinin devlet kadrolarındaki ağırlığını ve etkinliğini açıklamış oldu.

Hanefi Avcı, kendini bir kahraman gibi tanıtıyor: 34 yıldır bu ülkeye bu devlete, faili arıtk belli olan cinayetlere suç ortaklığı yaparak, sadakatini kanıtlamış!

Bir gazetecinin, 80’li ve 90’lı yıllarda, siyasi gözaltılar da yapılan işkencelerin neden kitapta yer almadığına ilişkin sorusuna ise; “bu benim sorumluluğumda değil” diyerek ne kadar çok ve kime adalet istediğini de gösteriyor. (01.09.2010)

Uluslararası Gündem

Afganistan

Afganistan'daki savaş özel askeri birlikler için çok kazançlı bir pazar

Afganistan Başkanı Hamit Karzai imzaladığı 17 Ağustos tarihli bir kararname ile Afganistan savaşında çok önemli bir rol oynamaya devam eden özel askeri birliklerin, yılsonuna kadar tamamen dağıtılmasını öngörüyor.

Paralı özel birliklerin savaşlarda kullanılması, sanıldığı gibi istisna değil. Özel askeri birliklerin bazıları, Irak'ta işledikleri tüyler ürpertici cinayetler ve uygulamalar nedeniyle çok kötü nam salmışlardı. Örneğin Blacwater, Irak'ta 2007 yılı sonunda bu nedenlerden dolayı yasaklanmıştı.

Şu anda Afganistan'da, İngiliz-ABD ve hatta Afgan kökenli şirketlerin kullandığı 40 bine yakın paralı özel savaş güçleri bulunuyor. Bu durum, ABD hükümeti için hem siyasi hem de ekonomik açıdan kazançlı sayılır. Çünkü bu şirketler, çok daha ucuza Afganistan kökenli asker kullanabiliyor. Onların bedeli, ABD ordusu askerlerine göre çok daha ucuz. Üstelik asker ölümleri konusunda, ABD kendi kamuoyuna çok daha az hesap vermek zorunda kalıyor.

Bu sözü edilen özel birlikler ile ABD ordusu arasında çok yakın ilişkiler var. Askeri şirketlerin genelturmaları, genellikle eski ABD ordusu subaylarından oluşuyor. Örneğin; Afganistan güvenlik güçlerinin

üst kademelerinde önemli mevkilerde MPRI isimli Ameriken şirketinin subayları var ve de Afganistan Ulusal Ordusunun (ANA) üst düzey kadroları, aynı şirketin komutanları tarafından eğitiliyor.

Karzai, bu özel birlikleri, Afganistan askeri ve polis güçlerinde görev yapabilecek kişileri kullandıkları için eleştiriyor. Bazı çevreler, Karzai'nin bu kararnamesinin esas amacının, ABD'ye karşı daha bağımsız hareket etme

ağalarından daha da az güvendiği bir ülkede, 40 bin tane paralı özel askeri dağıtmak o kadar kolay olmasa gerek.

Özel güvenlik şirketleri, çok büyük miktarlarda para kazanıyor. Örneğin bu şirketler, askeri güçlerini, isyancıların güçlü olduğu bölgelerden kazasız belasız geçirmek için önceden isyancılara büyük paralar ödüyor. Afganistan'da muhalefet güçleri, sadece uyuşturucu kaçakçılığından pay almakla yetinmeyip aynı zamanda ABD

ve Avrupa askeri güçlerini, ulaşım konusunda haraca da bağladıkları için, Batılı güçler rahatsızdır. Bu sözü edilen özel askeri şirketlerin, sahte tuzaklar tertipleyip Kabil'deki iktidar ile suç ortaklığı yapıp çok büyük

isteği olarak görüyor. Ancak savaş ortamının, isyanların, ülkeyi sarstığı ve de iktidarın yabancı işgal ordusunun desteğiyle ayakta durduğu bir durumda, bu çok göreceli bir şey.

Zaten Pentagon ve temel olarak ABD ordusunun oluşturduğu, Afganistan'daki uluslararası askeri güçlerin sözcüsü General Josef Blotz, özel askeri birliklerin dağılmasının, Karzai kararnamesine göre uzun bir zaman sürecine yayılmasını istiyorlar. Çünkü uluslararası işgal güçlerinden söz etmesek bile, kitlelerin Afganistan ordusu ve polisine ve de yerli savaş

paralar yürüttüklerinden şüpheleniliyor. Savaşın başlamasından bu yana, bu şirketlerin, Dubai bankalarına nakit olarak 4 milyar dolar para yatırdıkları söyleniyor.

Bütün bunları, devlete bağlı paralı askeri güçler veya özel askeri güçler, direk Pentagon ya da Afganistan hükümet güçlerinin suç ortaklığıyla yapmış olup olmaması, savaş yüzünden çok acı bedeller ödeyen kitleler için fazla bir şey değiştirmiyor. LO (27.09.2010)

Irak

Çekme numarası değil, gerçekten çekilmek gerek!

Medya, ABD askerlerinin, Obama'nın söz verdiği gibi, Irak'tan çekileceğini açıklıyor, televizyon, Irak'ı terk edip evlerine dönmekten çok memnun görünen ABD askerlerini gösteriyor. Ama Irak'ta savaşın devam ettiğini unutmamak gerekiyor. 50 bin ABD askeri de Irak'ta en az 16 ay daha kalacak. Geri dönen askerler ise savaşın giderek daha da şiddetlendiği Afganistan'a gönderilecek.

Irak savaşı 7 yıldan beri devam ediyor ve resmi rakamlara göre 4 bin 400 ABD askeri ve en az 100 bin Iraklı öldü. Aslında gerçek rakamlar çok daha büyük. New York Times gazetesinde bir askeri uzman, Irak savaşının iddia edildiği gibi hiç de bitmediğini ve "kazanılmadığını" yazdı. Aslında 2003 yılından bu yana durumda herhangi bir fark yok.

Obama Irak'ta "sadece" 50 bin ABD askerinin kalacağını söylüyor. Sadece mi? 50 bin kişilik bir ordu çok büyük bir işgal ordusudur. Üstelik bin bir şekilde takviye edilecek. Zaten şimdi bile asker sayısının iki katı paralı asker ve de özel güvenlik şirketlerinin sözleşmeli bir sürü personeli var. Bir de dışişleri bakanlığı, birkaç gün önce, önümüzdeki aylarda, bu şekilde binlerce yeni askerin daha alınacağını açıkladı. Çoğu Irak toprakları dışında konuşlandırılmış askeri uçaklar, Irak'ı bombalamaya, otomatik silahlarla taramaya ve roket saldırıları yapmaya devam ediyor.

Bu resmi 50 bin askere ek olarak da cinayet işleyen, çoğu

zaman gizlice terör olayları gerçekleştiren ve çoğu zaman da bunları üstlenmeyen özel güçler var. Tüm bunlara ek olarak ABD, kendi subayları tarafından "eğitilen" Irak polis ve asker güçlerini, bir sömürge gücü olarak oluşturdu.

Bütün bu operasyonlar Bağdat'ın Yeşil bölgesinde bulunan, ABD elçiliği tarafından yönetiliyor. Bu elçilik, dünyadaki en büyük elçilik olup 80 tane futbol sahası büyüklüğündedir.

Bu canavar ABD emperyalizminin gerçek hedeflerini ortaya koyuyor: Irak'ı bir sömürgeye dönüştürüp petrol rezervleri dahil, bütün doğal kaynakları ve kitleleri el altında tutmak ve de Ortadoğu'nun bütün zenginliklerine hakim olup bu bölgedeki gücünü daha da artırmaktır.

Bütün emperyalist güçler gibi ABD de, etnik bölünmeleri, rüşveti, yolsuzlukları kullanmaya devam edip Irak'taki farklı güçleri bir birlerine kışkırtarak, çatışmaları büyütürken, ortamdan yararlanıp ABD işgaliyle aslan payını almaya devam etmek istiyor.

İç çatışmalar, giderek daha da şiddetleniyor. Obama, bu konuda da yalan söylüyor. Irak'ta şiddet olaylarının bu yıl,

yıllardan sonra en "düşük seviyesine" indiğini belirtti. Ama örneğin, geçen Temmuz, son bir yılın en şiddetli ayı oldu. Ağustos ayı ise daha beter olacak gibi görünüyor, çünkü sadece bir günde, 7 Ağustos'da çatışmalar, patlayan bombalar, Bağdat, Basora, Felluce, Musul ve Diyala bölgesinde işlenen cinayetler sonucu olarak, yüze yakın insan öldürüldü.

Irak kitleleri için savaş ve ABD işgali gerçek bir felakettir.

Şimdiye kadar en az bir milyon insanın ölümüne yol açtı. Ülkede yaşamak o kadar tehlikeli oldu ki, yıllardan beri milyonlarca Iraklı, şiddet ve etnik katliamdan kurtulmak için bölgelerini veya ülkeyi terk ettiler ve geri gelmekten korkuyorlar.

ABD'nin Irak'ta sürdürdüğü savaş, ülkenin büyük bir bölümünü harabeye çevirip alt yapıyı yerle bir edip şehirlerdeki bazı mahalleleri çakıl yığınına dönüştürdü.

ABD'nin Irak'ı yeniden inşa etmek için 60 milyar dolar harcadığı iddiaları ise tamamen yalan. Çünkü bu para ya ihaleleri alan ABD şirketlerinin ceplerine gitti ya da bazı Iraklı işbirlikçileri rüşvet vererek satın almak için kullanıldı.

Elektrik ve su yetersiz ve yok denecek kadar az, sağlık, eğitim gibi kamu hizmetleri yok denecek seviyelere indi. İşte tüm bunlar, bir zamanlar Ortadoğu'nun en gelişmiş ülkesinde oluyor. (...) LO (27.09.2010)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Gandi kimdi?

CHP’de, parti için oyunlarla uzaklaştırılan Baykal’ın yerine getirilen Kılıçdaroğlu, kitlelere yeni bir “ümit” olarak piyasaya sürülüp “Gandi” diye takdim ediliyor. Kılıçdaroğlu planlandığı gibi başarılı olup Erdoğan’ın yerine iktidara gelirse, tıpkı Erdoğan gibi büyük sermayeye hizmet edeceği ve emekçiler ile yoksullara ise sabretmelerini, özveride bulunmalarını ve de kemer sıkmalarını isteyeceği kesindir. Gerçek Gandi de Hindistan’da yoksullardan yana görünüp büyük sermayeye hizmet etmişti.

Hindistan’da işçi sınıfı sayıca azınlıkta olmasına rağmen, Rus devriminin olduğu 1917 ve savaş yılları sonunda kitleleri peşinden sürükleyebilecek güce sahipti. Yaşam şartlarının kötüleşmesine ek siyasi canlılık vardı: 1918 yılı sonunda Bombay’daki tekstil fabrikalarında büyük bir grev başladı. Ocak 1919’da, 120 bin işçi greve gitti. Sömürgeci İngiliz rejiminin baskıcı yasalarına rağmen eylemler, kırlara ve özellikle büyük çiftliklere yayıldı. Grevler, Hindistan’da o güne kadar görülmemiş seviyeye ulaştı.

İşte böyle bir ortamda Hindistan burjuvaları ile toprak ağalarını temsil eden Kongre Partisi, İngiliz emperyalizmiyle uzlaşma siyaseti ya da sözde keskin tavır alma arasında sıkışmıştı. Hint burjuvazisi, kendi dışında gelişen kitle hareketini görmezlikten gelemeydi. Bu nedenle, denetimi altında alıp sömürgeci İngiliz iktidarından taviz elde etmek için hareketin başına geçti. Ancak Kongre

Partisi, her şeyden önce kitle hareketini etkisiz hale getirmek istiyordu. İşte Gandi’nin savunduğu siyaset tam da buna uygundu.

Gandi, tüccar bir aileden geliyordu. Genç bir avukat olarak bir Hint şirketinin çıkarlarını Güney Afrika’da temsil ettiği dönemde, milliyetçi bir militan oldu. İngiltere’ye sadık kalmakla birlikte, Hintli tüccarlara karşı uygulanan özel kimlik ve ayrımcılığa karşı çıktı. O dönemden itibaren “şiddete” karşı olduğunu açıkça savundu, ancak bu, İngiliz ordusunun Güney Afrika’da isyan eden siyahlara karşı uyguladığı şiddet eylemlerini desteklemesine engel olmadı.

Farklı kitap ve filmler, Gandi’yi “şiddet” karşıtı ilan ediyor. Şiddetin kol gezdiği Hint toplumunda, bütün toplumsal ilişkilerde şiddet yaygındı. İşte böyle bir ortamda, Gandi’nin “şiddet karşıtı” hareketinin özel bir amacı vardı: Şiddete maruz kalan kitlelerin ellerini kollarını bağlayıp onları şiddet uygulayan hakimler sınıfı karşısında çaresiz bırakmak.

Gandi, yoksullardan yana ve eşitlik savunucusu olarak da tanıtıldı. Hint toplumunun kastlara bölünmesini destekliyordu ve hatta ona göre temel bir gereklilikti. Örneğin 1920’de “Temel sınıfsal büyük bölünmeler doğal ve gereklidir (...) çok fazla ve küçük bölünmeler zararlı olabilir, ancak temel sınıf bölünmelerinin ortadan kaldırılmasına karşıyım”... “soyaçekim yasasının ebedi bir geçerliği olduğuna inanma taraftarıyım ve de bunu yok etme girişiminin

büyük bir felakete yol açacağına eminim” diye açıklamalar yaptı.

Dahası Gandi, insanlar arasında yasal eşitliği bile savunmuyordu. Halbuki en sıradan bir burjuva demokrat bile bunu savunabilir. Gandi, yoksullardan, sefaleti ve alın yazılarını sabırla kabul edip yeniden dünyaya gelinceye kadar beklemelerini istiyordu.

Hindistan’daki aşırı yoksulluktan dolayı üzüldüğünü belirtti ama buna çare olarak eski usul elle dokumacılığa dönülmesini savundu. Demagoji yapmaktan hiç çekinmedi. Çünkü yoksullara, düşmanlarının İngiliz ve Hint burjuvazisi olduğunu anlatacağına, düşman olarak teknolojik ilerlemeleri hedef gösteriyordu.

Gandi, dinci gericiliği de savunup yazılarında bu konuda bir sürü saçmaladı. Örneğin “hastanelerin günah işleme merkezleri olduğunu; hekimin insan vücudunu iyileştirse de ruhuna zarar verdiğini” yazdı. Bu görüşe sadık kalarak, hasta olan eşine penisilin iğnesi yapılmasını engelledi ve eşi bu nedenle öldü. Ona göre iğne yapmak “vücuda şiddet uygulanmak”mı!

Dini gelenekleri ve sembolleri, basit yaşam biçimi, trende üçüncü sınıfta seyahatleri, Kongre Partisinin diğer yöneticilerinden farklı bir yaşam biçimi yoluyla, kitleleri kendine çekti. Batılı giysilere sırt çevirip kendi elleriyle dokuduğu basit bir kumaşı giysi olarak kullandı. Böylece Kongre Partisi ileri gelenlerinin burjuva giysileri ve göz kamaştırıcı yaşamlarından farklı bir görünüm sergiledi.

Gandi’nin kitlelere göstermek istediği bu yoksulluk

sadece bir görüntüden ibaretti. Gazeteci-yazar Tibor Mende “Fırtına karşısında Hindistan” kitabında şunu anlatıyor: “Gandi’nin genellikle lüks konutlarda, özellikle Hindistan’ın en büyük sanayicilerinden biri olan Birla’nın konutunda kalması, milyonlarca yoksul hayranı için bir sorun değildi. Yolculuklarında trenlerin üçüncü sınıf bölümlerini kullandı veya dokunulmaz diye bilinen yoksullar arasında kaldığı mahalleyi iyileştirmek için tonlarca para harcadı”. Sözü edilen Birla, bu harcamalara ek olarak, her yıl Gandhi ile yaşayan Aşram topluluğunun yıllık masrafı olarak ,50 bin rupi harcamaktan çekinmiyordu. Sanayici Birla’nın yaptığı bu yatırımlar, ona ilerde çok büyük kazançlar getirdi.

Gandi’nin en büyük yeteneklerinden biri, eğer buna yetenek denilebilirse, kitleleri aldatabilmektir. Açlıktan ölen ve isyan aşamasına gelmiş kitleler, etle kemik kalmış Gandhi’ye güvenip “şiddet uygulamama” fikrini benimseyip peşinden gittiler. Böyle bir oyunu, hali vakti yerinde bir siyasetçi yapmak istese başarılı olamazdı.

Birinci Dünya Savaşı boyunca, İngiliz emperyalizmini destekleyip Hintli gençlerin cepheye savaşmak üzere İngiliz ordusuna katılması için kampanyalara katıldı. Gandhi’nin “şiddete karşı çıkma siyaseti” sadece yoksullar ile sınırlıydı...

1919’da grevler ve kitle yürüyüşleri radikalleşiyorken Gandhi, baskıcı Rowlet yasalarına karşı ilk büyük, kitlesel, şiddet karşıtı eylemlerini önerdi. Rowlet yasaları, savaş dönemi yasalarını devamı olup hükümete, istediğini hiçbir gerekçe göstermeden cezaevine atma yetkisi veriyordu. Gandhi, Mayıs 1919’da bir günlük

“hartal” eylemi önerdi. Hartal “genel grev” anlamına geliyor. Ancak Gandhi hartala bir günlük oruç tutma, ibadet etme ve çalışmama anlamını verdi.

Kitleler, Gandhi’nin çağrısına, beklenenden çok daha büyük katılımı, Mart ayından itibaren ülkenin her tarafına yayılan kitle yürüyüşleri ile cevap verdiler. Hatta bazı bölgelerde ayaklanmalar bile oldu. Bu kitle eylemlerine Hintliler ile Müslümanlar birlikte kardeşçe katılıyordu, öyle ki hükümet yetkililerinin bir raporu “şimdiye kadar görülmemiş bir kardeşlik” havasının hüküm sürdüğünün altını çiziyordu. Eylemler, daha da radikalleşerek arttı. Hükümetin cevabı kanlı baskı oldu. Örneğin Penjab eyaletinde, Amristar’da yürüyüşe katılan ve hiçbir yere kaçma olanağı olmayan kitleye karşı ordu, otomatik silahlarla ateş açıp 400 ile 500 arasında insanı katledip 1.200’den fazlasını yaraladı. Buna rağmen Gandhi, kitlelerden pasif kalmalarını istiyordu. Hatta basına bir bildiri gönderip “pasif eylem yapanların hiçbir zaman hükümeti zor durumda bırakmaması gerektiğine” vurgu yaptı.

1919 yılı sonunda Gandhi, bütün etkisini kullanarak Kongre Partisinin hükümet ile uzlaşarak “herkesin işine gücüne rahatça” dönmesine katkıda bulunmasını sağladı. Ama bunlara rağmen, kitle hareketi devam ediyordu. Öyle ki, 1920 yılının ilk 6 ayında kitle hareketi, doruk noktasına erişip ülke çapında bir buçuk milyon emekçi greve katıldı. İşçi sınıfının öz bir önderliği olmamasına rağmen, eylemlerinde gerileme yoktu. Hint burjuvazisinin temsilcisi Kongre Partisinin başkanı “devrimci bir süreçten geçtiğimizi inkar etmenin bir yararı olmaz” diye açıklama

yaptı. Kongre Partisi, Gandhi’nin yardımıyla Eylül 1920 sonundaki kurultayında, “şiddete başvurmadan işbirliği” kararı aldı. Buna rağmen kitle eylemleri ve sert grevler, 1921 yılında da tüm baskı ve tutuklamalara rağmen devam etti. Gandhi ise “kurtuluş hareketinin” şiddetli eylemlerinin kendisini “tiksindirdiğini” açıkladı. Sonraki yıllarda da Gandhi’nin siyasetinde değişme olmadı. İngiliz emperyalizmi ve Hintli hakimler sınıfının, kitlelere karşı uyguladığı şiddete rağmen, yoksulları ve emekçileri boyun eğip “şiddetle karşı” gelmemeye çağırdı.

1930’da Peşaver eyaletinde, 10 gün boyunca kitleler ayaklandı. Gönderilen askerler, kitlelere ateş emrine uymadı. Ayaklanan kitlenin çoğu Müslüman, askerlerin çoğu Hintli idi. Buna rağmen bir kardeşlik ortamı oluşturuldu. Sömürgeci İngiliz iktidarı, savaş uçaklarını devreye sokarak duruma hakim olabildi. Gandhi’nin bu durumdaki tavrı şu olmuştu: “Ateş etme emrine uymayan bir asker yemini yerine getirmediği için cinayet işlemiş bir suçlu durumuna düşer. Ben memur ve askerlerden itaatsizlikte bulunmalarını isteyemem. Çünkü ben iktidar olduğumda, büyük bir olasılıkla, aynı memur ve askerleri kullanacağım. Eğer ben şimdi onlara itaatsizliği öğretirsem, ben iktidara geldiğimde aynı şekilde davranabileceklerinden korkuyorum.”

Bütün dünyada, anılarda, filmlerde ve kitaplarda Gandhi’ye çok olumlu yaklaşılmasının sebebi, kitleler üzerindeki etkisinden ötürüdür. İsyen havasının hakim sürdüğü bir ülkede burjuvazi, Gandhi üzerinden, kitlelerin enerjisini çıkamaz sokağa taşıdı. (30.09.2010)

Güncel... Güncel... Güncel...

Hiroşima'dan 64 yıl sonra

Amerikan emperyalizmi inkâr bile etmiyor

İlk kez bir Amerikan yetkilisi Amerikan ordusu tarafından Japonya'ya atılan atom bombası faciasını anmak için yapılan anma töreninde hazır bulundu. Amerikan büyükelçisi 6 ağustos 1945 tarihinde Hiroshima'da üç gün sonra da Nagasaki'de yaşanan facia için özür dilemeye gerek görmedi. Büyükelçi, sadece ikinci dünya savaşı madurlarını övmekle ve bu barbarca eylemin sorumlusunun herkes olduğunu söylemekle yetindi.

Bir Amerikan bombardıman uçağı ilk kez 6 Ağustos 1945'te Hiroshima'ya atom bombası attı. Bomba, bu sanayi kentini birkaç saniye içinde yakıp yıktı, 120 milyon insanın ölümüne yol açtı. Bunu, üç gün sonra, 9 Ağustos'ta, Nagasaki'ye atılan bir atom bombasıyla 70 bin insanın öldürülmesi izledi. Takip eden günler ve haftalar içinde ek olarak yirmi bine yakın insan bu facianın kurbanı oldular. Geriye kalan yaralıları ise haritadan silinen bu kentlerde ne bakım ne de yiyecek olanakları olmadan kendi hallerine terkedildiler. Aynı etkiler toprağı ve suya da bulaştı. Geride kalanlar ve onların çocukları, takip eden onlarca yıl boyunca atom bombasının etkilerini üstlerinde

taşıdılar. Bu bombalar, 540 bin kişiyi etkiledi, 220 bin kişisi hala hayattadır.

Bugün savaşın galip devletleri tarafından uydurulan bir hikayeye göre atom bombasının atılması savaşın sonunun daha çabuk gelmesini

sağladı ve savaş sırasında daha fazla insanın ölmesinin önüne geçildi! Oysa önemli Amerikan subayları, (sonra Amerikan başkan olan General Eisenhower gibi) anılarında, askeri bakış açısına göre, aslında atom bombası atılmasının gereksiz, işe yaramaz olduğunu itiraf ettiler. Çünkü Japonya zaten teslim olmak üzereydi.

Öte yandan ne direk Japonya'ya karşı savaşan

Amerikan yöneticileri ne de müttefikleri, savaşın sonunu çabuklaştırmayı kendilerine dert etmiyorlardı. Onlar, her şeyden önce isyan edebilecek halklardan korkuyorlardı. Çünkü Birinci Dünya Savaşı sonrası Rusya'da başarılı bir devrim olmuş ayrıca

Avrupa'da da devrimci dalga yükselmiş ve burjuva düzenini zora sokmuştu. Atom bombasının amacı, tıpkı savaşın sonunda Alman şehirlerinin bombalanması gibi, emperyalist düzene karşı ayaklanabilecek kitlelere korku salmaktır.

64 yıl sonra, bugün, Obama amacının "nükleer silahların olmadığı bir dünya" kurmak olduğunu söyledi ve kendi yönetiminin de, bu uzun yolun ilk adımları atacağına söz verdi. Ancak bugün ABD en çok atom bombasına sahip olan ülkelerden biri ve dünyada atom bombası olduğu

müddetçe kendi bombalarını koruyacaklarını açıklıyor. Demokrasi şampiyonu olduğunu iddia eden diğer Batılı ülkelerin yöneticileri gibi İran'e, nükleer silah yaptığı taktirde, misilleme yapacağı tehdidini savuruyor.

Ancak bugüne kadar dünyada Hiroşima ve Nagazaki'de olduğu gibi silahsız kitleler üzerine atom bombası atmış tek devlet ABD'dir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.